

Χωματιανόν τούτον, τρίβωνα του κανονικού δικαίου και του αστικού των Βυζαντινών, ο Στέφανος Β' συνεβουλεύετο επί εκκλησιαστικών θεμάτων, άπάντα δέ ο ιεράρχης προθύμως, προσφωνών αυτόν εν ταίς άποκρίσει «Δεσπότην ύψηλότατον», «ρήγα Σερβίας και Διοκλείας», και έπαινών «τό περί τά εύσεβή και άρέσκοντα Θεώ φιλομαθές τε και φιλόπονον».

Έκ του Χωματιανού λοιπόν, ού έσώθησαν μέχρις ήμών αί προς τόν Στέφανον Β' άποκρίσεις, δημοσιευθείσαι εις τά άπαντα του Χωματιανού, τά έκδοθέντα υπό του καρδινάλιου Pitra, μαθηάνομεν ότι ούτος απέκτησεν υιόν εκ της «Κυράς Ευδοκίας» ως ονομάζει ταύτην, όν έζήτηι να νυμφευση μετά της Θεοδώρας θυγατρός του Κομνηνού· έπεκύρωσε δέ ο Χωματιανός την περί τούτου άπόφασιν του προηγούμενου άρχιεπισκόπου, άποφανθείς ότι κατά τους κανόνας δέν ήδύνατό τις να νυμφευθί την δισεξαδέλφην της μητρός του. Ο Κομνηνός δέ ούτος ήτο, ως έξάγεται εκ του Χωματιανού, ο Μιχαήλ δεσπότης της Ηπείρου, συγγενής του 'Αλεξίου Γ'. 'Αλλά τά περί τούτου ανάγονται εις την ιστορίαν του Δεσποτάτου της Ηπείρου.

Έξακολουθών ο Χωνιάτης την αφήγησίν του επιφέρει ότι έφ' ικανούς ένιαυτούς συνέζησεν ο Στέφανος μετά της Ευδοκίας, μετεχούσης και ταύτης της βασιλικής τιμής, άλλ' ή όμόνοια αυτών δέν διήρκεσε μέχρι τέλους του βίου, «όπερ τοίς έχέφροσι συζυγίταις πλήρωμα της ανθρωπίνης ευδαιμονίας κρίνεται», άλλ' έπήλθε διάστασις· διότι ο μόν Στέφανος έμέμφετο αυτήν ότι έπασχεν εκ κινεμάων, προσερχομένων εκ ψωριάσεως, εκείνη δέ αυτόν ότι άμα τη αύγή παρεδίδοτο εις την κραιπάλην της μέθης, και ότι δέν έπινεν ύδατα εκ των οικείων άγγείων, και ότι έτρέφετο διά κρυφίων άρτων. Παραθέτομεν αυτολεξεί το χωρίον του Χωνιάτου «ούκοϋν ο μόν τη γυναίκι ένεκάλει τόν της ψωριώδους άκρασίας οδαξισμόν, ή δέ τω άνδρι προσήπτε τόν εύθύς έξ έωσφόρου άχροχάλικα, και τό μη πίνειν ύδατα έξ οικείων άγγείων και τό κρυφίων άρτων έμπίπλασθαι».

Έκ των ρημάτων τούτων σαφώς καταφαίνεται όποίόν τι νόσημα ο Χωνιάτης άποδίδει εις την Ευδοκίαν, και όποίαν έννοίαν περικαλύπτουσιν αί κατά του συζύγου αυτής αίτιάσεις. Τό νόσημα σαφώς αναγράφεται ότι ήτο ψώρα, έξ ής ή Ευδοκία υπέφερον άκρατήτους κνισμούς, εκ των ξεσμών δέ θά έπληρώθη τό σώμα αυτής πληγών, άς προξενεί ή νόσος αύτη, ήτις σήμεραν, ότε εύρέθη τό φάρμακον αυτής θεραπεύεται έντός 24 ώρών και είνε πάντη άκίνδυνος, τό πάλαι όμως κατετυράννει επί πολύ τους πάσχοντας, καθιστώσα αυτούς άηδέεις και άπεχθείς εκ των υπό των ξεσμάτων πληγών, έξ ού έμεινε και παρά τω λαώ μέχρι σήμεραν ή λέξις ψωριάρης, ως ύβριστική.

Έν τη έκδόσει του ιστορικού Νικήτα Χωνιάτου, τη γενομένη μετά των λοιπών ιστορικών βυζαντινών εν Βόννη, υπό τό κείμενον του συγγραφέως προσετέθησαν και και αί εν τοίς περιθωρίοις των χειρογράφων του ιστορικού τούτου άπαντώσαι έρμηνευτικά σημειώσεις εν τη δημώδει διαλέκτω υπό των αντιγράφων ή άναγνωστών κατόχων των χειρογράφων ή άλλων υπομνηματιστών. Αί σημειώσεις δέ αύται έτέθησαν χάριν σαφηνείας του κειμένου. Οποίαν όμως έρμηνείαν άναγινώσκομεν εν ύποσημειώσει εις τό άνωτέρω χωρίον του Χωνιάτου, εν φ' αναγράφεται ότι ο Στέφανος ένεκάλει «τόν της ψωριώδους άκρασίας οδαξισμόν» της Ευδοκίας; την έξής* «ως περιπλοκάς και συνουσίας άνδρών άγαπώσα». Η κακοήθεια του έρμηνευτού τούτου είνε πασιφανής. Ηθέλησε να προσάψη εις την Ευδοκίαν μομφήν, ήν ο Χωνιάτης ούδαμώς αναφέρει. Τοιαύτας δέ προσθήκας σκανδαλώδεις, ο υπομνηματιστής Έλλην έχει και άλλαχού, φέρει δέ και γνώμην επί τούτων, οίονει προς ήθικοποίησιν, όπερ δίδει ήμίν την ύπόνοιαν ότι ήτο καλόγηρός τις (όρα Χωνιάτου και σελ. 73. 590. 647). [Έπεται τό τέλος].

Τό κατωτέρω δημοσιεύομενον διήγημα είνε έργον του διασήμου Ούγγρου συγγραφέως Μαυρικού Γιοκάι, τό όνομα του όποίου κατέστησεν άκόμη δημοτικώτερον εν Εύρώπη ή φιλολογική του πενηνκονταετηρίς, ή πανηγυρισθείσα εν Πέστη τόν παρελθόντα Ίανουάριον μετά πομπής, ή άπήχησις της όποίας έφθασε και μέχρις Έλλάδος. Ο Μαυρικός Γιοκάι έγεννήθη τη 19 Φεβρουαρίου εν Κομόρη, όπου ο πατήρ του ήτο δικηγόρος. Ζωγράφος κατ' αρχάς, δικηγόρος κατόπιν, έγκατέλειψε και τά δύο, διά να έπιδούη εις την φιλολογίαν και εις την δημοσιογραφίαν. Έγραψε πληθύν διηγημάτων, μυθιστορημάτων και άρθρων πολιτικών. Ούδεις περισσότερον αυτού άνεγνώσθη εν Ούγγαρία ούδ' ήγαπήθη θερμότερον υπό του λαού, όστις εις τά έργα του Γιοκάι, τά τόσον τεχνικά εν τη άπλότητί των, έβλεπε την ιστορίαν του, τάς παραδόσεις του, τά έθιμά του, τους πόθους του. Διευθυντής εφημερίδος, μέλος του κοινοβουλίου, μέλος της 'Ακαδημίας, μέλος Συλλόγων και Έταιριών, άρθρογράφος, διηγηματογράφος, μυθιστοριογράφος, ο Γιοκάι δύναται να προβληθί ως παράδειγμα φιλοπονίας, σχεδόν υπερανθρώπου. Και άλλοι εις διάφορα στάδια έώρτασαν πενηνκονταετηρίδας· άλλ' εις πολλούς έξ αυτών δέν θά ήρκουν αίώνες διά να παραγάγουν την πληθύν και την ποικιλίαν των έργων, τά όποια έντός πενηνκονταετών συνεχώρευσεν ο Μαυρικός Γιοκάι.

Σ. τ. Δ.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ

Διήγημα Μαυρικού Γιοκάι.—Μετάφρ Ν. Έπ.

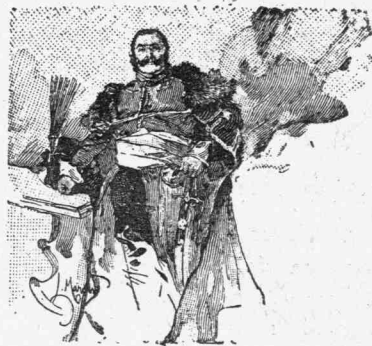
Έγνώρισαν βέβαια πολλοί τόν κ. Φάρκαν Πέτκη, τόν άγαθόν γέροντα, και δι' αυτούς θά ήτο περιττή πάσα σύστασις. Δυνατόν όμως ή διήγησις αύτη ν' αναγνωσθί και υπό ανθρώπων, οι όποιοι δέν τόν έγνώρισαν. Νομίζω λοιπόν αναγκαίον να περιγράψω όλίγον τόν Φάρκαν Πέτκη και τόν βίον τόν όποίον διήγε.

Κατά τό 1676 ήτο δικαστικός έρχων

εν Έσσήγη και δέν θά έδύνατο κανείς να εύρη καθ' όλην την χώραν καλλίτερον αύθέντην από αυτόν. Οι όγδοήκοντα ύπηρέται, μάγειροι, ίπποκόμοι, ποιμένες, ως και οι δορυφόροι οι πολλοί, οι όποιοι έξων υπό τάς διαταγάς του, ήσαν τόσον εύτυχείς όσον και εις την πατρικήν των οικίαν. Και ήμπορούσε κανείς ασφαλώς να ισχυρισθί, ότι όποιος εισήρχετο άπαξ εις τό άρχοντικό του, δέν θά ήθελε πλέον να φύγη.

Η φιλοδοξία του Φάρκα Πέτκη εις τρία πράγματα περιωρίζετο. Πρώτον ήθελεν όλος ο κόσμος να τον γνωρίζη ως άγαθόν και έλευθέριον και διά τούτο ήτο εις άκρον φιλόζενος, ώστε όσοι μετέβαινον εις την οικίαν του, έγέγοντο δεκτοί μετά πολλής χάρας και ένόμιζον ότι από μακρού χρόνου έπεριμενότο.

Ήτο τόσον καλός οικόδεσπότης και ήξευρε τόσον καλά να περιποιηται τους ξένους του, ώστε πολλάκις άνθρωποι που ήρχοντο διά την πανήγυριν της Παναγίας

και έσκέπτοντο να καθήσουν όλίγας μόνον ώρας, παρέμενον όλας τάς ήμέρας της έορτής, συχνάκις δέ και μετ' αυτήν εκείνος τους έκράτει. Κανείς δέν έδύνατο να φύγη εκ της οικίας του χωρίς να συναποφέρη και εν δώρον. Περιέφερε τους ανθρώπους εις τάς αποθήκας και εις τους σταύλους του και τους ήρώτα δι' όλα τά άντικείμενα: Πώς σου φαίνεται αύτη ή άραβική φορβάς; Σου άρέσει αύτό τό σπαθί, αύτό τό άνθοδοχείον; — και αν ο έρωτώμενος άπάντα: — είνε πολύ ώραϊον, ήτο υποχρεωμένος να τό δεχθί ως δώρον.

Κανέν ήμερολόγιον δέν είχε περισσοτέρως έορτάς από τό ήμερολόγιον του Πέτκη. Αυτό δέν θά σάς ρανη παράξενον, άμα μάθετε ότι ο Πέτκη έπανηγύριζε και του παππού του άκόμη την έορτήν, διά να μην εύρίσκειται δέ ποτέ άνευ συνδαιτυμόνων εις τά μεγάλα συμπόσια τά όποια έδίδεν, απέστελλεν εις τους φίλους του άληθείς δικαστικές κλήσεις, ως δικαστής όπου ήτο.

Εις ένα άρχοντικόν που εύρίσκοντο τόσοι ύπηρέται όσοι εις του Πέτκη, ήτο άδύνατον να μη συνάπτωνται γνωριμίαι μεταξύ ύπηρετών και νεανίδων. Ο γηραιός Πέτκη άμα έμάνθανε καμμίαν τέτοιαν γνωριμίαν, άμέσως ένύμφευε τους γνωρίμους, διά να μη χάση παρομοίαν λαμπράν εύκαιρίαν έορτής.

Εις τό χωρίον του δέν ύπῆρχον έπαίται. Ήρκει μόνον να συναντήση κανένα

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόγραμμα.

Τὸ Ὀκταήμερον ὑπὸ Γρ. Ξ.

Τὸ Νόσημα μιᾶς βασιλείσσης παραμορφούμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὑπὸ Ἀντ. Μηλιαράκη.

"Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιουκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Τὸ Παράπονον τοῦ Δέντρου, ποίημα, ὑπὸ Κ. Παλαμά.

Ἵγιεία καὶ Ἵγιεινὴ: Προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ τύφου, Καθαρισμὸς τοῦ ὕδατος.

Ἀνοικτὰ Γράμματα.

Ἐπιστημονικὰ Ἀνάλεκτα, ὑπὸ Ρ*

Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου: Ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἰανουαρίου.

Χρονικά.

Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.

Δάνειον Πνεῦμα.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Τοπικὸν τῆς Ἰθάκης (εἰκόν).

Εἰς τὸ προδεχρὸς: Ἀθηναῖκοι Περιπατοῖ: Ἡ ὁδὸς Ἐρμού ὑπὸ Γ. Βώκου. — Ἰανουάριος, αὐτόγραφον ποίημα τοῦ Σουρῆ. — Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακόττες, σονέτα ὑπὸ Ι. Γρυπάρη.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

Οἱ ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ Συνδρομηταὶ δύνανται ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ χαρτονομισμάτων, χρυσῶν νομισμάτων, ταχυδρομικῶν ἢ τραπεζιτικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν κτλ. κτλ. ἐν ἐπιστολῇ συστημένη.

πτωχὸν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ ἀμέσως εἰς τὰς κτήσεις του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ στέγην, μικρὰν γωνίαν γῆς καὶ μίαν ἀγελάδα.

Καὶ ἡ καλωσύνη του δὲν περιορίζετο μόνον εἰς τὰ πρόσκαιρα αὐτὰ ἀγαθοεργήματα. Κατ' ἔτος ἐπισκέπτετο τὸ Λύκειον τοῦ Νάγκ-Ἐνγκεδ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων καὶ ἀπέστειλε δι' ἰδίων ἐξόδων τὸν καλλίτερον μαθητὴν εἰς τὴν ἱερατικὴν σχολήν. Ἄμα ὁ νέος ἐξήρχετο ἱερεὺς καὶ τοῦ ἔλειπεν μόνον ἡ ἐρημερία, ὁ ἀγαθὸς γέρον Πέτκη περιέτρεχεν ὅλον τὸ Σειθενβούργον μέχρις ὅτου ἀνεκάλυπτε θέσιν τινὰ ὅπου νὰ εὑρίσκετο ποτὲ ἐκκλησία τις, καεῖσα ὑπὸ τῶν Ταττάρων. Εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἔκτιζε νέαν ἐκκλησίαν, ἐγκαθίστα τὸν ἱερέα καὶ ἐπλήρωνε τὸν μισθὸν του.

Ἡ δευτέρα φιλοδοξία τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος ἦτο ἡ ἀρχαία ἀριστοκρατικὴ καταγωγὴ τῆς οἰκογενείας του. Τὸ γενεαλογικὸν του δένδρον δὲν ἐπεξέτεινε μέχρι τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας μόνον καὶ μόνον διότι τὸ πρῶτον αὐτὸ ζεῦγος ἦσαν . . . χωρικοὶ καὶ ἐβάδιζαν γυμνόποδες. Ἄλλως τε δὲν ἔθετε τὸν γενάρχην του καὶ πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτοῦ. Εἰς τὰ σήματα τοῦ οἴκου Πέτκη ὑπάρχει ἐν ζῶον προκατακλυσμαῖον, τὸ ὅποιον κανεὶς δὲν ἐγνώριζε. Τὸ ζῶον αὐτὸ δὲν συγκατελέγετο εἰς τὰ πτη-

νά, οὔτε μεταξὺ τῶν τετραπόδων καὶ τῶν ἰχθύων ἐδύνατό τις νὰ τὸ κατατάξῃ, ἔντομον δὲ βεβαίως δὲν ἦτο. Εἰς τὴν ῥαχίν τοῦ ζῶου τούτου εὑρίσκετο φυτευμένον ἐν ὄπλον μὲ τρεῖς ὀδόντας, ὅμοιον μὲ τὴν τρίαῖναν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ θαλασσίου θεοῦ, καὶ ὅμοιον ὡσαύτως μὲ τὸ πεζὸν ἐκεῖνο ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον καλοῦμεν περόνην. Ἐκ τῶν σημάτων αὐτῶν ὡσαυδήποτε ἐξάγεται καθαρῶτατα ὅτι εἰς ἐκ τῶν πρώτων Πέτκη ἐφόρευεν ἐν θηρίον προκατακλυσμαῖον.

Εἰς ἐνα βουρὸν εἰς τὰ περίξ τῆς Ἑστέγης εὕρισκαν συχνά ὀστᾶ καὶ ὀδόντας ἀπολιθωμένους. Τὰ ὀστᾶ αὐτὰ δὲν ὑπῆρχον ἀμφιβολία ὅτι ἀνήκον εἰς φοβερὰ θηρία. Ὄταν δὲ ποτε βλάχοι χωρικοὶ ἠλίευσαν εἰς τὸν ποταμὸν μίαν σιαγόνα, οἱ δημογέροντες ἀπεφάνθησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν προσφέρουν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ περιφήμου ἰδρυτοῦ τῆς οἰκογενείας Πέτκη, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Καὶ τὸ θηρίον ἀνεφαίνετο παντοῦ, ὅπου ἐδύνατο νὰ οἰκονομηθῇ. Τὸ ἔβλεπε κανεὶς

σκαλισμένον ἐπὶ ξύλων, ζωγραφισμένον εἰς τὸν τοῖχον, γεγλυμένον εἰς τὴν πέτραν καὶ ἀποτυπωμένον εἰς τὸν ὀρειχάλκον. Τὸ θηρίον ἀνεπαύετο ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς εἰσόδου καὶ ἐν μικρογραφίᾳ ἐκόσμηε τὰ ἐρίππια τοὺς σάκκους τοῦ σίτου κ.τ.λ. κ.τ.λ. οἱ δὲ χωρικοὶ τὸ εἶχον ἰδῆ τόσες φορές ὥστε καλῆ τῇ πίστει ἐνόμιζαν ὅτι εἶχαν φάγει ἐκ τοῦ θηρίου τούτου γκουλιές (καπαμᾶν).

Εἰς τὴν ἰδιαίτερον στοάν, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν ἐσυγχωρεῖτο ἡ εἰσόδος παρὰ μόνον εἰς τοὺς ὑπηρετάς, ἔβλεπέ τις μεγαλειτέρους τοῦ φυσικοῦ τοὺς ἀνδριάντας τῶν «πρώτων» Πέτκη.

Ὁ γενάρχης ἐξ ὀρειχάλκου, εἶχε τὴν μίαν χεῖρα σηκωμένην πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ κρατοῦσαν σπάθην, ἐν ᾗ ἡ ἄλλη ἐκράτει ἀσπίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξηπλοῦτο φοβερὸν τὸ θηρίον μὲ πλημμύραν κεφαλῶν καὶ ὀνύχων καὶ οὐρῶν. Εἰς τοὺς στενοὺς τοῦ φίλους ὁ Πέτκη ἐπαρουσίαζε πρὸς θαυμασμὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἡ δὲ ὑπερηφάνειά του ἐξηγείρετο ὅταν ἐξεθεαίεζε τὸ ξίφος τοῦ προγόνου, τὸ ὅποιον μόλις θὰ ἐδύνατό τις τὴν νῦν νὰ ἐγείρῃ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, καὶ τὸ ὅποιον ὁ πρόπαπὸς του ἐχειρίζετο ὡς ἀπλοῦν καλάμιον. Τέλος ἄφινεν εἰς τὸν ξένον του πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ μαντεύσῃ

ποῖον εἶδος ζῶου παρίστατο ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς ἐκ τοῦ ἀμαθοῦς τούτου κόσμου δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ κατατάξῃ τὸ θηρίον, καὶ ὁ καλὸς Πέτκη ἠδύνατο νὰ ὑπερηφανεύεται, ὅτι ἐκέκτητο εἰς τὰ σήματα τοῦ ζῶου, διὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ὁποίου τόσοι σοφοὶ ἐσπαζαν τὸ κεφάλι των.

Αὐτὸ ἦτο τὸ δεῦτερον ἀντικείμενον τῆς ὑπερηφανείας του.

Καὶ τὸ τρίτον; Τὸ τρίτον ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὰ δύο ἄλλα, δὲν θὰ σᾶς εἶπω δὲ ὑπερβολὴν ἂν σᾶς βεβαιώσω, ὅτι οὔτε τὴν περιουσίαν, οὔτε τὴν εὐγένειάν του ἐξετίμα ὁ Πέτκη, ὅσον αὐτὸ τὸ τρίτον.

Αἱ δύο τοῦ θυγατέρες, ἦσαν τὸ τρίτον ἀντικείμενον τῆς ὑπερηφανείας του.

Ποτὲ δὲν ἔλειψαν ὠραῖα καὶ καλὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ Σειθενβούργον, καὶ ἠξέυρω καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λείψουν. Δι' αὐτὸ τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχω νὰ εἶπω διὰ τὰς θυγατέρας τοῦ Πέτκη, εἶνε ὅτι ἤξιζαν νὰ συγκαταλέγωνται μεταξὺ τῶν νεανίδων τοῦ Σειθενβούργου.

Εἰς τὴν ἐποχὴν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν ὀμιλοῦμεν, ἡ μεγαλειτέρα, ἡ Ἰλόνκα, ἦτο δεκαεπταετής. Λεπτὴ καὶ ὑψηλὴ ὡς κρῖνον, μὲ τὰ μαῦρά της μαλλιά, ἐγγίζοντα τὸ ἔδαφος, ὅταν σὲ παρατήρει μὲ τὰ ὀνειρώδη βαθύτατα μάτια της, ἐβύθιζε τὴν ψυχὴν σου εἰς τὰ οὐράνια βᾶθη τῆς ἀβύσσου ταύτης τῶν βλεμμάτων.

Τὸ μόνον τῆς ἐλάττωμα, ἂν εἶνε ἐλάττωμα, ἦτο ἡ διαρκής, ἡ αἰωνία της μελαγχολία. Οὔτε νὰ γελά. οὔτε νὰ ἀστειεύεται ὅπως τὰ ἄλλα κορίτσια, τὴν ἔβλεπε κανεὶς ποτέ.

Σπανιώτατα τὸ ὄχρον πρόσωπόν της ἀντενάκλα τὴν χαρὰν καὶ ἀκόμη σπανιώτερον ὁ γέλως της ἐπροκάλει τὴν εὐθυμίαν. Ἀδιακόπως ἡ Ἰλόνκα ἀνεγίνωσκε τὰ βιβλία ποῦ ἦταν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς μόδας. Ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔργα γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀποσύρετο εἰς τὸν κῆπον καὶ διέμενεν ἐκεῖ ὀλοκλήρους ἡμέρας.

Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ τῆς βλαστήσεως τὰ μυστήρια, καὶ νὰ μάθῃ τῶν μελισσῶν τὸν βόμβον καὶ τῶν πτηνῶν τὸ ἄσμα. Καὶ ἦτο τὸσον καταφανὲς αὐτὸ τὸ ρεμβῶδες ὕφος, καὶ τὸσον ἀνέβλυζεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματός της, ὥστε, ὅστις τὴν ἤκουε, συναπέφερε φεύγων ὀλίγον ἐκ τῆς μελαγχολίας της.

Πάντοτε σιωπηλή, εἰς τὴν συναναστροφὴν ὠμίλει σιγαλὰ καὶ ἡρέμα, πρὸ πάντων ὅταν ἦτο μόνη, ὡς νὰ ἔβλεπεν ὄραμα.

Δὲν τὴν ἤκουον ποτὲ νὰ ψάλλῃ, καὶ μολοντοῦτο ὑπὸ τὸ σεληνόφως, ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς νυκτός, ὅταν ἐκ τοῦ παραθύρου περιέφερε τὸ ὄνειροπόλον ὄμμα της εἰς τὰ μακρυσμένα ὄρη, ἤρχιζε νὰ ψάλλῃ ἀσυνειδήτως τὸ ἄσμα, τὸ ὅποιον ἀρχίζει τοιοῦτοτρόπως:

Πέτα, πουλάκι, πέτα

Στὸ παραθύρι της . . .

καὶ ὁ Θεὸς ἠξέυρει διατί, ἀφοῦ ἐτραγωδοῦσε τὸ ἄσμα αὐτό, τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν της. . . [Ἐπεται συνέχεια].